

ת"פ 37380/06/13 - מדינת ישראל נגד שמעון גפסו, עדי ברקו

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 37380-06-13 מדינת ישראל נ' גפסו ואח'
תיק חיצוני: פמ"צ 1364/13

בפני המאשימה נגד הנאשמים
כב' השופט עודד גרשון
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז צפון (פלילי)
1. שמעון גפסו ע"י ב"כ עוה"ד הגב' פנינת ינאי
2. עדי ברקו ע"י ב"כ עוה"ד ארז גוטמן

החלטה

1. לפני בקשתה של המאשימה להתיר לה להציג בפני בית המשפט ראיינת הזמה, היינו חוות דעת מומחית של מז"פ בנושא ההקלטות, נושא שעלה בחוות דעת מומחה מטעם הנאשם 1.

באת כח הנאשם 1 מתנגדת בתוקף לבקשה.

בא כוח הנאשם 2 השאיר את העניין לשיקול דעת בית המשפט.

העובדות 2.

כנגד הנאשמים שלפני הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של לקיחת שוחד, לפי הסעיפים 290 + 294(א) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "החוק").

חלק חשוב בראיות התביעה היא עדותו של המתלונן מר סמיון ברון שהקליט שיחות עם הנאשמים, שיחות הרלוונטיות לעניין הנדון. כבר בשלב החקירה במשטרה הוחזרו מכשירי ההקלטות לידי המתלונן.

ההקלטות האמורות עצמן הוגשו כראייה מטעם התביעה.

עמוד 1

בעת שנחקר מר סמיון ברון בחקירה נגדית על ידי באת כח הנאשם 1, הוא נתבקש להביא את מכשירי ההקלטה לבית המשפט כדי שהם יוגשו כראייה. אמנם, כך היה. לאחר שהמכשירים הוגשו כראייה מטעם ההגנה, הם נמסרו לידיה הנאמנות של באת כח הנאשם 1.

במסגרת הראיות מטעם הנאשם 1 הוגשה חוות דעת של מומחה שבה נטען, בין היתר, כי בהקלטת השיחה בין המתלונן לבין הנאשם 1, היתה התערבות מאוחרת בהקלטה בה הוסרה באופן יזום התחלת השיחה. עוד נאמר בחוות הדעת כי ההקלטה האמורה ושלוש הקלטות נוספות שנבדקו לצורך חוות הדעת, לא בוצעו במכשיר ההקלטה שנמסר על ידי המתלונן אלא הועתקו ממכשיר אחר.

מכאן הבקשה שלפני.

3. טענות המאשימה

המאשימה טענה בבקשתה כי חוות דעתו הנ"ל של המומחה מטעם ההגנה מכוונת לערער את מהימנות ההקלטות הנזכרות בחוות הדעת ואת מהימנותה של ההקלטה שתיעדה שיחה טלפונית בין המתלונן לבין הנאשם 1, ובעקיפין לערער את מהימנותו של המתלונן עצמו.

המאשימה טענה כי אין זה נכון שביחס למכשירי ההקלטה ולהקלטות המקוריות שהוגשו כמוצגים מטעם ההגנה תעמוד בפני בית המשפט חוות דעתו של המומחה מטעם הנאשם 1 בלבד. לטענתה, יש לאפשר גם למאשימה להגיש לבית המשפט חוות דעת מומחה בנושא האמור על מנת לסייע לבית המשפט בגילוי האמת, מה גם שבידיה חוות דעת מומחה הסותרת את ממצאי המומחה מטעם ההגנה.

4. טענות הנאשם 1

באת כח הנאשם 1 טענה כי יש לדחות את הבקשה. לטענתה, בנסיבות העניין שלפנינו לא מתקיימים התנאים המצדיקים היענות לבקשה. לדבריה, המכשירים הנדונים היו בשעתם בידי המאשימה והיא בחרה להחזירם לידי המתלונן מבלי לערוך בהם את הבדיקה שנעשתה רק בשלב שלאחר הגשת חוות דעתו של המומחה מטעם ההגנה.

הסניגורית טענה כי המאשימה התרשלה באופן שבו התנהלה ואין לאפשר לה לערוך, בשלב מאוחר זה שבו אנו מצויים, כאשר אנו עומדים בסוף פרשת ההגנה ורגע לפני שמיעת הסיכומים, "מקצה שיפורים".

הסניגורית הוסיפה וטענה כי הנאשם 1 הינו ראש עיר המצוי בהשעיה והיענות לבקשת המאשימה בשלב זה תאריך את משך המשפט ותוסיף עינוי דין לנאשם 1.

כאמור, באת כח הנאשם 1 ביקשה לדחות את הבקשה.

5. דין

א. **סעיף 165 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן - "חסד"פ") קובע לאמור:**

"בית המשפט רשאי להרשות לתובע להביא ראיות לסתור טענות העולות מראיות ההגנה ואשר התובע לא יכול היה לצפותן מראש, או להוכיח עובדות שהנאשם חזר בו מהודייתו בהן לאחר סיום פרשת התביעה".

ב. הלכה פסוקה היא כי " (...) האפשרות להביא ראיות נוספות להזמה לא תעשה כעניין שבשגרה". וכי "מכל מקום, הדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט ובהתקיים נסיבות מתאימות, אין מניעה עקרונית לאפשר הבאת ראיות נוספות אף בשלב שלאחר הכרעת הדין": [ע"פ 8653/10, 8870/10 פלונית ואח' נגד מדינת ישראל (פס"ד מיום 28.7.11, בפסקה 61 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן)].

ג. נשאלת השאלה כיצד יש לפרש את התיבות " (...) ואשר התובע לא יכול היה לצפותן מראש" שבסעיף 165 הנ"ל לחסד"פ.

בית המשפט העליון, בפסק הדין שבע"פ 8653/10 הנ"ל, פסק כי -

" (...) אין מקום לפרש את הסעיף באופן דווקני המונע הבאת ראיות נוספות בכל מקרה שבו קיימת אינדיקציה מסויימת מראש מסוג טענות שעתידות להטען על ידי הצד שכנגד. לטעמי, גם אם הנושא הכללי שבגדרו מובאות ראיות ההגנה ניתן היה לצפייה, אין לקבוע באופן קטגורי כי לא ניתן להביא ראיות לסותרן. תחת זאת, יש לבקר מבחן נסיבתי הבוחן, בין היתר, אם מידת הפרטנות שבידיעתו של התובע אכן איפשרה לו להתמודד מראש עם טענות ההגנה באופן אפקטיבי; מזה היה הטעם לאי הבאת הראייה המבוקשת במועד שבו הוצגו ראיות התביעה וכיוצ"ב. גישה זו מעניקה משקל ראוי לשאיפה להגיע לחקר האמת, גם אם יש בה

כדי להאריך במידת מה את מסגרת הדין ומשכו, כל זאת בכפוף לכך שלא יגרם עיוות דין לנאשם. להשקפתי, אין בגישה האמורה כדי לפגוע בהגנת הנאשם שכן אם אמנם יביא התובע ראיות נוספות, הרי שכאמור, סעיף 166 מקנה לנאשם זכות להביא ראיות לסתור אותן". (שם, בפיסקה 62 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן).

ד. לאחר שבחנתי את טענות באי כח הצדדים ואת מכלול נסיבות העניין שלפני, הגעתי למסקנה כי יש להיעתר לבקשת המאשימה.

יש לזכור כי במקרה שלפנינו, בעת שהנאשם 1 נחקר במשטרה, הוא לא כפר בעובדה שההקלטה שנמסרה על ידי המתלונן הינה הקלטה של שיחה שבה השתתף. הנאשם 1 גם לא טען כי דבריו המוקלטים, כפי שהם מופיעים בהקלטה שהוגשה כראייה, נערכו כך שהדברים האמורים בה מוצגים באופן מעוות.

כאשר מכשירי ההקלטה היו בידי המשטרה, בשלב החקירה, היא העתיקה מתוכם את השיחות הרלוונטיות והחזירה את מכשירי ההקלטה לידי המתלונן, בעליהם. אכן סבורני כי צודק בא כוח המאשימה באומרו כי המאשימה לא צפתה ולא היתה צריכה לצפות כי תעלה מצד הנאשם 1 טענה על כך שההקלטות בוצעו במכשיר אחר והועתקו למכשיר שנמסר על ידי המתלונן, מכשיר שבו, לטענת המתלונן, הוקלטו השיחות.

בנסיבות אלה, נראה לי כי נכון יהיה להיעתר לבקשה ולהתיר את הבאת ראיית ההזמה.

ה. באת כח הנאשם 1 טענה כי היענות לבקשה תגרור התארכות ההליך והמשך עינוי הדין לנאשם.

טענה זו מוטב היה לה שלא תטען לאור מספרן הרב של בקשות הדחייה שהוגשו על ידי באת כח הנאשם 1. אלמלא בקשות הדחייה האמורות, כבר היינו מצויים בשלב שלאחר מתן הכרעת הדין.

6. אחרית דבר

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אני נעתר לבקשה ומתיר למאשימה להגיש עדות הזמה, היינו, חוות דעת של מומחית של מז"פ.

הואיל וחוות הדעת האמורה כבר נמסרה לבאי כח הנאשמים, הם מתבקשים להודיע אם יש בכוונתם לחקור את המומחית חקירה נגדית אם לאו. אם ירצו בחקירה נגדית, הדבר יעשה בישיבה שתתקיים ביום

30.9.14 בשעה 9:00.

פיסקה 6 של החלטה זו הושמעה בפומבי בנוכחות באי כח הצדדים והנאשמים עצמם, והעתק מודפס ממנה נמסרה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז אלול תשע"ד, 22 ספטמבר 2014,
בנוכחות הצדדים.